

Congress; in creato nō caret ō medio: qđ eius notio n̄ regn̄ ad sciam,
quae est certissima, infallibilis. Conclusio procedit de scias acquisita
ope Magistri, et per Discursum.

Obij 2. Qj n̄ia scia, saltum remota pendet ab opinia.
Sed capacia pendet ab autr. scia subtli: qđ oīj n̄ia scia supponit etiam
autem subtli. Contra ex Pto aliterente, sciam, n̄ existente scibili, n̄
posse existere. Pto, sciam spiculata sum, nec perdere ab opinia,
nec a subto autr. existente: ut patet in scia Dei, et Angelorum; immo enim
scia infusa Adamo, qđ fuit eiusq; p̄oi cum n̄ia. Si t̄ Samaꝝ prout
acquisiti via inveniōnis, et in hoc iusta, tunc pendet a subto existente:
Illa loc por accidens ē scia. In h̄e considerata, quod p̄i prouenit ex m̄o
imperfetto comparandi scias in locu ita. H̄ec in loc p̄i legit̄ Dñus.

Q. 3. Scia Thia supponit suum subatum autr. existens:
qđ dicitur scia. Pto Vnam. Maro e gaꝝ subatum Thia est Deus, cuius autq;
scia est n̄ia n̄ia; et immutabilis, et de eis n̄ia dīna, qđ essentiā includit autem
exiam: Dico in Deo Ldari p̄iabilitas, seu possibilitas ad existendum: at u. inre
oꝝ dīatis, dāt talis possibilitas, qđ p̄it demonstrari p̄ scias, qđ de illis agunt.

Q. Possibilitas ad existendum p̄i prietas entis orate, et de illis
p̄it demonstrari: qđ n̄ possum. Pr̄ Cia, gaꝝ implicat, cānd rem demonstrari
et supponi ad Dñm. Pto ad Alij, possibilitatem n̄ posse demonstrari in cat
Demonstrac, in qđ supponit, subatum ē possibile; potest̄ dīari in alijs, in gg
n̄ supponib; sāt. n̄ est cognoscere confus; subatum n̄ ē impossibile. Sicutet
qđ Dñs demonstrat alijs ~~p̄ ut~~ possibile, Vg vacuum, n̄ prānosib; qđ sit pos-
sibile; hoc. n̄ refugiat Dñs; qđ id sit supponeret, et p̄barret. Quid ut ma-
nifestius appareat,

Dico 2. Possibilitas ad existendum p̄t dīari a posteriori
ridente rate. Pr̄, gaꝝ a rate sustentatio sciam, et a ratibus operib; qđ
in cōtr, dari aliqd en rate, qđ sustentet, et p̄petri. Dico 3. Possibilitas en
lis non p̄t dīari a priori p̄ cōs; intrinsecos. Pr̄, gaꝝ tales causæ explicant p̄ Dñs
et efficiens: Id ens non p̄t defier etiam: qđ n̄ p̄t dīari eius possibilitas.

Dico 4. Possibilitas entis p̄i demonstrari a Beatis p̄
cōs; extrinsecos, supponendo rōis etiās dicere etiam oriem ad Deum, ut
ad cām efficientem, finalē, et ex planam. Pr̄, gaꝝ cognitad p̄t in cōs;
causas

LXV

ca, et cognoscit effici, quia in illa continet. Id BBB. cognoscunt dicitur De am: jo
pillum sicut dicere possibiliterem rei. Quam tamen nos negamus per se ade-
monstrare, quia non cognoscimus effectus dinam istam, ut cum efficiam, finale
demonstrare: cognitio. n. quoniam hinc de Deo, est hoc a posteriori; ergo hinc
dixi quodcumque arerit.

Dices: Enim hoc presumat, si at imperium: sed etiam
poterit dicere eius possibilitas, quod est proprietas illius. Vnde hoc quo talis defini-
tione iustitate distinguere abente, sed non est ea possibilitas. Inst. Demonstratio
per dictum entis presumat, secundum illud sit non est a posteriori: sed est a priori.
Sed enim a posteriori negatur, id est non a priori; quoniam est per causam. Propter
Metam; ad negationem hoc presumat.

Dicit ultimo. Aliqua sint partibus. Vnde hoc potest
a posteriori dicere possibiliterem sui substantiae cum auxiliis. Metam. Primum pars
quae hoc potest dicari de Ente est: sed et de parti; ista est substantia dicta partis.
Primum pars quae ad solam Metam spectat consideratio entis: Id cuius est consi-
deratio dubia, est et passio: quae ad eandem spectabiliter considerare possibiliterem
uniusquis entis; et ad alias series cum eius auxiliis.

Obj. Caiet. Id non potest esse precongitum, id dicatum: sed sub-
tum est precongitum: sed non potest dicari. Propter, substantia est precongitum ad reliquias ita
est: non quod ipsum opere non dicendum. Diccas. Quiclibet oppositio aliorum
series versus aliquando est. Ita substantia. Oportet illud supponunt: sed nulla
summi potest ad illud dicendum. Propter, reliquias series ad primum et secundum Metam;
deinde tamen oppositio aliorum series supponunt substantiam inde, et a priori est: et propter
series illud ita dicuntur: aliquando efficiens sensibiles etiam dubiti sunt nobis
notiores ipso subito, et a posteriori significatio eiusdem serierum, et substantia a posteriori
demonstrant.

Art. 19 De Prænotoib[us] Passio[n]is, & Prin- cipiorum.

Contra omnem passionem sicut hic istud videtur respondere, id est Prænatum, si habe-
mus de alio concludere per Drœm; Vnde hoc enim videtur, quod consilat fratrem rothi di-
cere. q. 1. Depassio solum dicendum est quod non est, id est, quid vocabulum significat.
Propter, quod Drœs non potest eligi, nisi tunc significatio subtiliter prædicti. Quid
sunt tamen in Drœm, quoniam in ipsa Drœe, deinde nulla alia regitur. Quid
nostris

ratio de passione: quo haec sufficit.

Ob. i. Ingressus Drös dicit praece perei deponit; gōn
tut unam scilicet Praenotem. Et si quisque Drös sit bono, regnit deponit subtili-
tate passio. Et de foemina cogitat peditas: gō haec regni. Apud hunc etiam
Nam ut Drös sit bona, pater, si habeat gō ratio de foemina subtili. Si calamus
ponerit in Drös defisi passio, tunc inveniendum est de illa Drös: Et hoc
pateretur; quod datur alio, in gō haec Praenotio et regni. Tertius uero agit de
Præcognitio hendi in ci. Remonstratio.

2. De passioe presundum est quod sit. Nest. eius possibili-
tatis; ergo non sit quod non sit. Et Arij, quod de nullo subto trahit aliquid, et non sup-
ponat possibile; aut hanc est impossibile; hoc est absurdum. *¶* IV Arij
eius probem. Non est quod ut de monachis aliqua passio de aliis subto, satius
est quod non existentem impossibilis; quod uero sit possibile, id est quod est trahit in
possibilitate; quod autem trahi potest in primis, non posse est. Inst. De subto non
est possibilitas; ergo est de passioe. *¶* V. Cia. Non est quod subto sit de dico
h. sed supponitur: passione dicari, sicut est significatur.

11. 3. Passio continet in remissis: sed illas indicat primus
legarum locum: quod cognoscit eius possibiliterum. Quod passioem posse cognoscere
est, ut est quodam entia; 2. ut est passio subtilis: in remissis cognoscitur, ut
est quodam entia, non ut est passio talis subtilis: genitale non cognoscatur, non in g-
loria, et statim subtilis est locum. In remissis, s. cognoscit ut passio medijs sit;
in loco vero ut passio subtilis.

Inst: Ut cogscas' sublum, n'regri' ut cogscas' prout
est sublum huius passio:; go etiam ut cogscas' passio, n'regri', ut cog-
noscas' in proprio sublo. **¶** Vt Cœ. quoniam e' Magis ornari Academias
ad sublum, qm' sublum ad Academias. Vt etiam in sui cognitione ma-
gis dependet passio a' sublo, qm' sublum a' passione. qm' passio est Acad-
emias, & lebet e' omnia Academias nisi sublum.

*Dicitur sit passio dicitur sit; sed hoc non est abfute narrum: et ideo Phryg in hoc
locu agit de Prodigis abfute narris.*

Dico: De Prijis Unosundum est qd sunt nōrias, & infallibilis
liter iiii. Pr' gos Cto sijsa het uenitēm nōriam, & infallibilem. Sed hēt totalem
talem & Prijis, & illadēnt cē infallibiliter iia. Nolom tr' an siāram totalem pris
unda cē (totem virtute, & impudicē) aliq' Pria coīstma; & Impotibile cē dicit
cē, & n cē. Deglibet uim & affaire, Engare. Atu: an siāram partialem dicit
praeorsu (totem virtute), aliq' pria coīstma taliq' sijsa, & (totem virtute includens)
in triq' partis Demonstrationis. Qui n. indicat, hērem cē nōtem; virtute dicit cē
role, & oppōn cē impotibile. Art 69

De Puzzles Art. 9

De Praenotionib⁹ Medij, & Consequenti⁹

Dico 1°. De Medio p^roscedendum e^t g^ratia, e^t q^d sit possibile. Prima P^roⁿ
notio p^ret ex lat: ~~de~~, q^d nⁱ teneas Medium e^t possibile, nullo modo
sⁱc^e, in eo e^t passib^le. Sⁱ d^a n^{on} iⁿferas t^ho, d^{icit} cogit p^{ro}fessio uter
i^s tenet in M^{ed}io. q^d Medium e^t cuius e^t possibile. In D^{ro}ib^y t^ho, q^d
Medium e^t subtili de^sis, p^roscri^s de Medio quid r^ui: sⁱd h^ac n^e e^t V^{is} p^r
notio, nee simp^{le} n^{on} r^uisea?

Dico 2. De Cōas nāris p̄nscendum ē quod sit bonas;
est, q̄ recte infirā a Præmissis; ut supra p̄statum ē. Dubitari tñ
hæc Cratotia hæc per assūm̄tōis, an p̄ alium dīgum? Nam p̄sū
Præmissis n̄ pot̄ hæci; q̄ bonitas Cōas est recta i hæc: sed in Præmissis
dohue n̄ dñs illæ: jo nee bonitas Cōas. Et dico

Dico 3. Ad prouidam bonitatem Coe signum narium est
auct. d'isus a Coe: signum coescit p' eund' alium Coe. P' p' part' q'anti fratre
ca'n' est clarorum illius' n're caritatis, aequ' dubitat de bonitate Coe, atque de
Coe: g' nario regit animo, p' quem priu' certificat?

*Prædicta pars, q[uod]q[ue] assentim[ur] Cœlo ip[s]o Præmissis n[on] solum indicat
Cœm[um] èrunt, q[uod]q[ue] Præmissa uic[em] st[et], sed et iudicat ipsam Cœm[um] recte
infernica Præmissis: q[uod]c[um] est aut p[ro]p[ter]eas assentiri Cœlo, et approbare bonitas
enī Cœli: q[uod]c[um] autē e[st] uirtute prior prout cadit in bonitatem Cœli à se prout
cadit in assertum Cœli; et uirtute dicitur). P[ro]pterea fortiori poterit fieri p[ro]p[ter]
diximus animo, si q[uod] bonitas Cœli est oblitus diximus à Præmissis, et Cœlo.*

obj

Obl. (To et virtutis cognitio in Præmissis: d' in' est
Præcognitum: qd' Et cuius bonitas virtutis cognitio in alterius clavis, n' erit Præcogniti-
sum. P' N' Ciam; qd' taliter dicat. Præcognitum, debet cognitio in se, te eius cognitio
virtute tamen distinguenda cognitio alterius: (To aut cognitio in Præmissione
cognitio, atq' adeo ut in aliis: bonitas: To qd' cognitio in se, hec sit cum ipsa clavis.

Q. 2. Si id cuius cadit super eam, et bonitatem clavis, est cognitio
est Prænotio, n' erit: qd' implicat. Pr' si' qd' ille auctus prout cadit super eam, n' est
Prænotio: put' c. cadit super bonitatem clavis est Prænotio: qd' erit, d' n' erit Prænotio.
P' hoc nullum est incertus, vix distinx' obtores. Sicut n' est incertus, ipsum metu animi
est viae approbatum esse, et fratre rehabilitum (To qd' illuc negimus. Sicut
promet auctus est fratre dissip' t' in alio auctus, qd' cito est fa' bas, p' m' s' p' th' ab'.

Q. 3. Nulla res est sui ipsius: sed bonitas clavis est a se in aliis.
qd' distinguunt fratres illi; alioquin erit causus. P' ad istam, tunc tempore, iudicium
de bonitate clavis n' est causa iudicij clavis; sed tamen est conditio viales, qd' proponit
re in motuam, scilicet clavem obtinuam. Sicut ad cognitio fratris, qd' distinguunt
causam, defficiunt prout trias ad causam, est scilicet conditio proponens rei motuam. Sicut pro-
ut rationis ad efficiem. Inst: Prænotio clavis est causa efficiens auctum clavis: qd' dicit
distingui fratres ab illa. P' N' Clavis: qd' n' incertus est continet, n' est causa, nisi
fuit viales.

A. Assimilatio est significativa nomine ex his Dicere; et sibi
est clavis potest dici ab his alterius viae: Ex his Dicere, et his alterius viae se
dicit: qd' est auctus. P' N' Ciam; qd' ita auctus, qd' approbat bonitas clavis, et indicare est
clavis nomine ab his Dicere, et ab aliis; tamen est significativa vel clavis sicut, cuiusvis
obtine: nam est h' in mea narratio alterius fratris, pertinent ad viae, qd' sum
se mai; qd' Dicere est aliorum administratur; ut dictum est in Proemiale bus.

S. Si auctus clavis est approbat clavis, n' poterit refuti;
qd' auctus clavis existat in mente, atq' approbat clavis falsa; cum sit cuius, qd'
est: id haec illa in sua neganda est: qd' est illud, ex quo sequitur? P' N' Clavis
em. Ric' est, qd' qd' auctus existit et hoc recordetur alibi, solum approbat
clavis obtine existentem in illa recordetur; n' u' clavis fratris existentem
in illis, in quo n' datur.

Questio 4^a
Quomodo cognoscant principia cum clavis?

Art.

FEV

Art. 19.

Vnum Majoris & Minoris prius tempore, quam
conclusio.

Asensus, prima proposi^t, seu Majoris, dicitur Minoris, seu secunda proposi^t ut cum illuc est effinie distinx semiduum eius. Quia uero cognitio causat efficiuntur et asservant^{ur} Majorum & minorum prius tempore, quoniam etiam Minorum uero sit cum Eo. Duplex tamen potest alius esse, si cognitio prius alio; ut quoniam unum existat iam aliud non existat, ut Adamus, et Petrus: sed ut una prius tempore inserviat, quoniam aliud in alijs tantum duriori existat, ut Pater, et filius semper uidentur. His positis

Dico 1: Minor in cognitio prius tempore, quoniam est modo.
Primum quod est causa efficiens, proxime, et minime ab utraque Promissa: sed causa efficiens influens in effectu, natio debet existere (sicut efficiens aucti regnit causam auctorem); quod quod datur indicium eius, dicitur existere indicia utrumque Promissas. Id autem utraque Promissas sit causa totalis eius, per hoc, quod est deducitur a fide ab utraque Promissas; et utraque probandum debet ad hanc potius, quoniam ad aliam etiam per apostolam applicatur Prodigy ad utramque causam. Semel in Majori, semel in Minoru. Gessint proxime, et minime potest, quod utraque minime concurredit ad assiduum eius: quoniam dicitur existere.

Dico 2: Minor in oratione synthetico. mediat in Majorum, et Minorum: quod Major causa remia eius, Minor causa Non causa. Non causa ponatur non in illa, sed in Majorum, tamen in eando concurrunt sicut ad assiduum eius, ut duae conciae pieles proxime concurentes. Instabili. Nihil detractat Majorum ad hanc potius, quoniam ad illam etiam: quod Minor causa non causa. Quod utramque Promissam esse indirentem ad plurimes tales, et utramque detinere alios ad hanc potius, quoniam ad illam; ita ut pater tali Majori cum tali Minoru, natio separari certa est non alia.

Dico 3: Major cognitio prius tempore, quoniam est modo.
Primum quod eius indicium inserviat aliquo prius, quoniam indicium eius. Dicitur aliquando quod non est ab aliis rationibus, ut longo prius tempore inserviat; vide Prodigy quod de eo quod plerumque sit: et quod si non servat matry ordo synthetici; sed in loco ponatur Minor, et Major; natio existat sit Major, et est in eodem instanti.

Art. 20

Art 2.

*Utrum assis Praemissorum debant natio
existere in eodem instanti, quo appa
timunt Conclusiones?*

Dic. Si legimus de primo autem que predicitur ab his cito natio dicit existere assis Praemissorum, pro illa in se. Pr. quod sufficiat regit enim auctor. Dico 2. Recordatio Praemissorum, ut aliquis recordar, si iam Praemissus iudicasse ut vero, sufficit ad assum cito. Pr. expressio; assentimur. n. aliq. est, cuius Praemissa malo anima iudicamus, non repetendo ipsas Praemissas. Et hoc maximi consentaneum est virtute non illas. Contra, qui taliter recordatio sufficit iustitiae atriuum Praemissorum, proponens medium effecte applicatum, etiam dicatum in Praemissis, quod ex talis recordatione potest illius clavis assum cito.

Op. 1. Cognitio autem atriuum cito dicensuram dicit esse indicativa, sed illarcordia non est indicativa; sed simplex apprehensionis. quod non sufficit ad receptionem locum. Pr. ad illas, sufficiat cognitio atriū indicativa, quod est illarcordia Praemissorum, qui representat Praemissas fratres indicatas, et applicatas in fratre Iohanne. Dico. Cito ex illis illata, est dicensuram: nec potest fieri sine autem, aut virtuali Praemissionis causa.

C 2. Alius Praemissas carent efficie, et hanc appsum cito: quod concursus Praemissarum non potest suppleri per recordationem. Pr. Atque, quia cum suppleret concursum alterius, fuit connivela illius instruon, fuit nobilior, et que nobis utilius virtutem continet: sed recordatio neutrum horum est: quod non sufficit Praemissas. Pr. Alii, quod recordatio est simplex apprehensionis, quam non potest esse virtutem indicati; et contra est ignorabilior illo; ac proin non potest illius causare in conclusione.

Pter, Ceterum iuri facti extrinseci, seu captiuitatis a Praemissis obtinuerunt, deinde ab obto Praemissis, efficiuntur a Praemissis fratibus, et a iudicij Praemissas. Vnde quod Praemissa fratres non existunt nisi in virtute recordatione, non concurrunt efficiuntur ad ceterum, quod non existunt, nec illarcordio recordatio concurrunt efficiuntur, quod non est cognitio indicativa: concurrunt tamen fratres quod ad concursum factum sufficit quod exstant Praemissa obtinuerunt recordatione. Concursum efficiunt supplerit ab illis per recordationem de plurimis Praemissis indejps, et ad dicti factum ad hanc potest, quod ad illam locum.

Dic.

Dico 3°: Assessus Promissorum, & illarum recordarum dicitur nō
nō existere in eodem instanti in quo effectivitatem. Propter quod ita nō potest auto absenti-
ri. Et si ex motuum, nō potest auto cognoscatur ipsorum motuum. sed motuum continetur in
missione: quod Promissa sunt autem in missione debent eas docere, quod est factum. Quod
efficiuntur sibi. Dicunt alii, sufficiunt quod assūtus Promissorum & ceterorum
moderate an illud instantes quo producuntur factum. Sicut enim ad ipsos debet esse
existere in maxime minore an ~~maxime~~ producuntur factum. ut illam effectivem producent. Et si negamus, et alii ex professo refutabili.

Alij dicunt, sufficien^t hui^s Premissarum ad cāndūm iudi-
cūm. Tais, licet ipsa Præmissa nec iuxta, nec ingeni recordē exsistant. Re-
sponsū 2°, quia a^rōnōg^t Clos est nōa frātis discussiū; gōn pōt. cōfari, nisi
ab alia rībō indicatiua; hūj wō negat nōa, negat q^{uod} illūm aliq^d indicab^r. 2°
Hūj s^t gōdām pōc^e, q^{uod} pōint ferri cōstium obtūm, nec inclinare, nisi
d^o aīs rībō, q^{uod} produc^r s^t; sed n^t s^t d^o d^o d^o p^o r^o a^r g^t Clos, sed
rībō Præmissarum, q^{uod} sunt illorum obtūm; gōn sufficiat ad infer-
dam Conclusionem. 700

Obj: Ita huius finis concurrit effectu cum uerbo ad
intensionem finis, et electionem Mediorum: Et hi intensiones finis, et electiones Mediorum sit
auctiō spī disti: gō et id hūs Praemiarum cibit offere ipsas Praemias, et Cloem,
licet usq; diuant. P.D. N. Liām; quod oīs illi auctiō uerbi hēc cant rōemmo-
tivam, nimisum cant bonitatem finis (neg. n. mediae) mouent pōle, sed bō
pōle suam: at uero in illis artibus illas rātō fratis motuā ē dīsa; q; in Praemij
& illarum iustis ſibi intrīca, & independent; in Cloi uero partim est ea
ueritas Praemiarum, partim alia dependens a ueritate illarum; & intrīca
ipsi Cloi, conflata adiūta excurrente obline Praemiarum, & ex ueritate eodih
ua Conclusionis.

2. Get capot efficere posse, post et per suam virtutem ac
suorum instrumentorum: sed huij sunt virtutes adhuc assūmuntur. Nam etiam: quod possunt
caeret calorem, quoniam illi producunt. Majoris in calore velicta ab igne, et
in lumine deciso aurentur, quod exaltat, et non existentibus causis producent illa
rum effusio. Prodiit namque quod uero est, quoniam virtus caeret nra res ipsa in frumento accom-
modatum ad producendum effusio, ut calor deumen: huij uero non sunt instrumenta
rum assūmunt, sed rū pōce: neque st̄ apta ad cāndum assēnsum etiā, quia
non

et progressum autem ratione motuum, sed et negotiari talibus assensus.

Art. 39

Utrum Minor cognoscatur cum Cto?

Quartio procedit in Syllopho libro quod dominum regis, et nullum apparet impedimentum. Regis iste natus est illius sufficiens adhuc ad Cloem, et haec de bonis. Cito. Impeditum est debilitas, insinuationes et illius, et diversitas ad alios aii ex impotio voluntatis, — — — Cum et potest hoc art. nisi quinque cognitius. Undidicendum Minoris resultata; tunc non nisi illius cesseret ab aliquo actus erit impeditus, et non potest ascendere Cloem.

Sit ergo resolutio. Poterit ergo regis, et sublatiis impedimentis, minor in eod instanti, in quo illius ascensio Minoris, debet et appetiri Cloem. Primum, quod posita est nati integra, et non impedita, et in instanti datur efficiens, sed illius cum appetib. Procedens, et relatis numeratis, scilicet nati integros, non impedita in Cloem, ergo illam producit in eod instantem Minoris. Secundum, quod ita se sit illius esse veritatem eius detinere, et understandere, sicut scilicet Laudatus circa duas oblationes. Et si regis, et sublatiis impedimentis, minor agatur, ergo et illies.

Contra, quod ita se sit illius ad Cloem possit. Praemissis dicitur, hinc utrum ad medium unicum facilius velut in finibus. Id voluntas minor aperte illud medium sit eorum sententia: quod illius minor ascensio Minoris, et Cloem sit.

Objectione. In libro phisici deducto ex Praemissis ut sic apparet Veritas sufficienter probatur: id est illius non est minor in hanc, id ab his suspendit animus: ergo restans est huius ad viuum. Quod scilicet unitum minorum evidenter cognitum nequit esse illum ad animos: quae tamen in Syllopho probabile, in iure contra sententiam Veritatis cum aliis formidinibus, et ideo per Praemissas attestabilis, potest illius suspendere animum Cloem.

Proposito. Scilicet, et relatis usciam per regis, et sublatiis impedimentis, longe detrahens ad sua oblationes: ergo ita est illius et hoc est hunc probabile. Neque enim, quod illius ad eum suos aii, et opera oblationes semper servunt eod modo, sicut per personam paternam apprehensionem: illius vero non festi per apprehensionem, non per indicium, non per discursum. Per apprehensionem est detrahens, in aliis vero operibus potest dari veritas, et falsitas cum aliis indiciis, et ideo in illis non est omnino recte illius.

REV.

fratrum, non quod nullum est pecuniam errandi, ut in primis principijs, et Conclu-
sibus Demonstrabatur.

2. Sic contingere, ut in eis instanti iustus assentit. Nam
et Alii habeant fiduciam errorum contrarium. Cui infernande: quod tunc n' dicitur.
em. Pro Cœ, gaudiatus eiusdem via n' point e' sit in eod illius. **P**ro Cœ,
nam in eod instanti assentib; illius Minoris, et dicitur Cœm; deponitam
erroris; itaut primum e' ausi scientia. Sit primum n' e' ausi erroris, contra
eius: quod e' real, quod nulla modo compatitur, in eod instanti expellunt. Ita hoc
non accidat in Cœmis. **A**ctus, et in illis, quod in gradib; remissis e' possunt;
ut figura, et calor, quod parvatum, et Prosecesserunt. Si ratiō, et error
de eod obliuie nulla modo sit dari point; quod inferunt, et dicunt in illius, ut
infra dicetur.

3. Si Minor cogitari sit cum Cœ, dabuntur
sit in eod fiducias actiones eiusdem speci; minimorum duo certus apprehensioni. **V**
gredi, alibi in Minoris, et alibi in Cœ: hoc n' est omnis: quod nec illud.
Contra, quod et dubium sit in eod. ~~et dicitur deinde~~: et cognitio
confusa, et distorsa eiusdem obliuie, **V**g in Minoris ha' confusa, et distorsa in
Cœ. Nonneque n' certior in hoc sentit. Omnes at inde est recte: ratiō
est ad recte, quod e' homo est rectus. In quo datur homo in Majori, et Alii;
Alii ratiō cognitis distorsis in Minoris, et confusa in Cœ.

Sicut, mentum e' incertior: Non ignoramus, quod illas facies
eiusdem speci, q' n' dicunt orationem ad extrinsecum, et possunt e' dicti natura; ut
qua albēs: q' t' n' respagnat in illis, quod dicunt orationem ad extrinsecum; ipsa
sunt certus, et Relationes. **V**g deinceps Paternitatis. Scundum etiam
non est incertior, quod tunc illius in de cognoscere, et non cognoscere distinet,
sed cognoscere confusa, et distorsa e' diversis cognitiōes. Nam ut de illis nego
cognitio distorsa, aperte, ut nullo modo illam habeat; q' m' ille tenet in illo
sentit.

Art. 4.

Duis assensibus Præmissar' potestas
impedire illam, ne assentiar' Cœ?

Quod hinc procedit le illius p' e' regit caput part ad a sentendum Cœ,
et dubitatem impedimentis. Notandum, dubius quis posse a' s' p'iam nra
dicta.

Sistari ad producendos ait; **1°** quod ipsi ait; **2°** quod exercitium istius.
Tunc necessitatis quod deponit et aliquid obtum in productura filium dicit
ille probavit huius specie, non alterius. Ut uestras et bonum nominat
hunc qui bonum, hoc poterit dicere aumodij. Sed amoris. Tunc necessitatis
exercitium in nomine elicitur et tale obtum; ut uultas Beatorum nesci
dunt amorem Dei claris isti; oculis uisioem colorati sufficienter possit
Non solum

Notandum est, quod si potest unum pars impedit ab alia
neclicit suum vim; et directe, et indirecte. Directe si impedit plus
tum concursus. Physicorum ad talen vim, quoniam ea et impedit a primis,
scilicet in concursum, immobili, quoniam scilicet potesta debilitas alteri ut
cuiusvis operi, in operi. Indirecte si impedit, quoniam ab alia potest
implicari ad diversa opera, itant et postea diversum, quem de lat-
tice. In illius subtrahit, et removet obiectum prima quod ope-
ratura erat. His positis

Quo dicitur? **I**hesus etiam agit ad quod p[ro]p[ter]ius ad assertendum
ut id dissentendum falso; ut ne diuinitatis possit oppugnare. **P**ro quia
sunt utrasque oditae bonum, ut bonum, **et** amar malum, ut malum; **re**
i Et Ihesus potest assertari falso, id dissentiri vero. Nam si autem bonum non est
obtum odit, nec malum obtum amoris, statim non est obtum dissipatio, ne
falsum ostensio: sed ait non potest fieri extra suum obolum: quod istius n[on]ne
vixit potest dissentiri vero, dissentiri falso, Lut tale cogicar.

Dico 2. *Hoc p̄i assensib⁹ locinariū, itam dicitur, p̄i indecētū impeditū a uoce, ne assentias tibi. Pr⁹ gaucho potest illum antea ita diuertere, & app̄icare ad alacritatem. ut in eis instruāti, in q̄ dilectione erat locum, tam nō possit aliud autem eliceret. Si n̄ capax est electio cognitiorum tuorum, et uita fuerit assensus illi, n̄ potest eliceret locum p̄i impedimentum: q̄o i. hoc p̄i impeditū indecētū, etc.*

Dico 3o. Si est hominem de carnem, ita recessit animus
quando spirans ad assertendum filium; ut ne dignitas possit aum oppidum elicare.
(P) goz ihu n'got diventiri manifeste uitati: sed cognitio cunctorum hominum
missis filio apparent manifeste uia: goz ihu co. Islam elicit aum, crit
ab hi, n' listenus; alii ferreto extra suum obtum. De hac filio n'st ergo
dic p' Prodigij dicens, sed et gloribus; in q' n'parat i' falsitate. Dico

Dico 4. Ita sita necessitatibus ad exercitium ait, ut
nō potest diversitate impediri a uolte ne assentias. Cito positi Primiti dicitur, et sub-
ditus impedimentis. P. qd illius p̄mō nō ratiōne, et in eo casu nō detrahatur a p̄missione.
Cito, sicut omnis ad usum p̄p̄ sp̄cū p̄p̄ibili, ut & tō accommodato: qd dicit
hic nō potest diversitate impediri a uolte, relictat lumen agiū; ita illis ne eli-
ciat cognitio.

Conſigilans illas nō est Physica potentior in ait aliarumpia
rum, qm̄ ingens: sed nō potest impeditus suos p̄p̄ nō ratiōne ab eo ut patet in PSS; exq̄
nō ratiōne amata p̄missione p̄p̄ solum efficaciter uoluntate; qd nōq̄ impedita habens.
Tandem illas nō obedit uolte ad ratiōne; sed qd statum illud mōves rehementes,
ratiōne de illo cogitat: qd nō potest nec Physica, nec mōvēt illud diversitate impedit.

Art. S⁹.

Solūnū argumenta jūstam Eloci.

Dices i. Ita p̄s̄r̄t̄, et radicata in ead aia cum uolte: qd magis h̄ b
omnis impio uolte, qm̄ sij enī; & contraria poterit impediti diversitate mōvēt
auolte. P. N. utramque Coam. P. oīt̄, qd illius agentis est p̄s̄r̄t̄, et
radicata in ead aia, et tō nō obedit uolte ad ratiōne; neq̄ ab illa potest impedi-
ri ad p̄missione p̄p̄rum. Itigilium p̄s̄ regit. Dices, illud agentem & sub
nō ratiōne, qm̄ est p̄p̄ cognoscitua. Sed qd, qd p̄p̄ motiva est cog-
nosco; & tō subordinatio sunt; qd illius agentis nō excepit subordinari,
qm̄ est qd cognoscitua.

2. Ita potest impediti mōvēt̄ p̄iam motiuam, impa-
do illi, ne prodeat in aīm p̄s̄ regit; Ut ne molecat manum: qd sibi
potest impide etiū, ne assentias. Cito p̄s̄ Primiti. P. N. Cetero; Ma-
ioratio est, qd ini p̄s̄ ratiōles h̄oī dann qdām, qd obediunt uolte despoli-
ce, et ad m̄ Fum; qd̄ est p̄p̄ motiva: qdām uō, qd obediunt tō poli-
cie despoli, qd ipsarum obtum illas nō necessitat ad clericandum aīm. Et
ita se habet illius proprio euidenter vero, sicut proponit in Primiti dicitur.

3. Voluntas potest impediti diversitate illum, ne assentias primis
p̄s̄: Ita horū Veritas et evidētio, qm̄ Veritas Cito, qd et impedit ne agenti
ar Cito. Maior potest experientia, remeiorum experientia ne necessaria assentias primis
principijs. Respondet N. Mariorem, & probem, p̄fectatis enim terminis
primi

primi principij n̄ potest impedihi illius affectus: unde si aliquando n̄ illi affecti
m̄ur, q̄d̄ non penetrat̄ in illis, t̄ propter inaduentem h̄am.

D. Ita sit illus ad uim, sicut ut leges bonum: sed in hac
la nullum est bonum q̄d̄ necessitat̄ uolum quod exercitum: ḡ nec uim, q̄d̄ necessi
tat̄ illum. P. Ma c̄nūm̄ in alijs, n̄ u. in öb̄: cum n̄. u. illus sit fr̄
b̄m̄ indiget maiori bono, qm̄ creto, ut necessiter: illus. et p̄m̄aria et
s̄ radicaliter liberis; si de necessitat̄ a uero, q̄d̄ caret eisq; statu: sicut d̄.
claro uisu necessitat̄ uolum, q̄d̄ caret in malitia.

S. Ita sit p̄m̄aria ad ostendendū: p̄m̄aria p̄tnecepi
teri. An̄ p̄t, q̄d̄ n̄ c̄t iudicior, n̄ egere habet by p̄m̄aria p̄m̄aria, et illu
m̄ p̄t illi n̄ egere oculis, qd̄ est p̄m̄aria. Concl: qd̄ illus ostendendū
et ostendebat: q̄d̄ ad Diuinam. Qd̄ dist. illis, uendo, illum c̄ ostendentem ad
uim non cūdenter cognitum. De quo p̄t p̄m̄aria op̄ia iudic: c̄ n̄ detracitum ad ue
rum clare cognitum: adhuc t̄ indiget habet by ad selectabiliter operandum, qd̄ n̄
fendit in uim cūdenter cognitum p̄ complex apprehensionem; sed p̄ ostium,
et rationem matutinam. Ad ostēm probat̄ illus indiutor, qui auctor
p̄tis non est ac c̄cio eiusdem, et manifesto. Si uis sit cūdens etiam ne cessi
tat intellectum.

6. Si: Ut illus n̄ p̄t directe impetrare illum, necessi
tarit eti Diuina; et n̄ p̄t efficiare, ut illum esset a tali eti. (Siquid
Premissa n̄ sunt minas efficaces ad continuandam etiūm, qm̄ ad istam p̄
ducendam): istud aut n̄ uiderit dñs: qd̄ nec illus. Per concilium, ut
t̄s. n̄. n̄ p̄t directe impetrare illus continuet etiūm: p̄t illum
petit indirecte diuertendo ad alia eti.

7. Si: illus n̄ ratiō indicat etiūm Diuinam, suppo qd̄ tali
etiūm prædicta. (Vḡ hoc, qd̄ oī virtus et amanda) Maria amat̄ et uolit:
hac non est dñs, qd̄ s̄iam in hac uita daret̄ aliq; bonum, qd̄ necessitat̄ uol
tom quod exercitum: qd̄ nec illus. Per Ma, qd̄ id est app̄iū bonum
necessitat̄ quod exercitum ad amandum aliq; obtum, qd̄ phagias quā
sequit̄, maria illud resp̄tentat ut concueri: qd̄ si: illus uicet maria etiūm
et p̄m̄aria, uolit̄ necessitat̄ ad illius ostēm amandum.

Per N. Maiorem. Ad prædicti, h̄is c̄ uerum qd̄ p̄m̄aria
necessitat̄ illud ostēm app̄iū, tam̄ in ratiōnē, vñ p̄t ab app̄iū p̄d̄: illius uolit
repon

IAN

representat nōris illud bonum volti, pīt tū ab illa indirecte impediti: quod satiē est, ut in
vicinū dicā, cē in potestate, aut solā illa sit pīa libera.

Vñ actus primi primi id est nōri, q̄a siunt sī advertentia
et beligeratio, nōis gaudiā, q̄ illas dirigunt, sicut nōrias; cum possint impo-
nere à uite, sī adverteret.

Art. 63

H̄ possit illus q̄ unicūm aīm assentiri toti Dīo?

Ubiq̄ mī pīt illus assentiri Promissi, et Cōfī unum aīm. i. q̄n aīj fratres
dīt supra Promissi, et ualēt sī Cōfī, q̄ in illis continetur? 2. q̄n aīj cadit fratris
Cōfī, et ualēt sī Promissi, agḡ pendet ueritas Cōfī; dīpīt, et dīrī ipsa Cōfī. Si
aut q̄n unum Relatum in se cogitatur, concordiūm ēt cogitatur, ab lemnī oī signo.

Dīḡ modo tota cōfī diffīlēt, q̄ sūndicā pīt illus hūrus appen-
ti in toti Dīo, ita ut aīj aīq̄ fratres inīmī, et expresse cadat sī Promissi, et Cōfī, in
dicando Promissas cēnūj pīse, Cōfī nōs pī Promissas? Responde. Prī: q̄o
tali aīj cēc̄ fratris dīpīsūs, sī dīcūsūs; dīpendens, et non dīpendens; dī-
cūsūs, et dīpendens pīt tendit in Cōfī: nō dīcūsūs, dīpendens, pīt ten-
dit in Promissas: q̄d tū implicat. 2. Si sī illas cōfīt ex una de Fīles
et altera nōria, et ex una nōria, et altera pībī. dīcūsūs; dīpendens; dī-
cūsūs; certus, dīcūsūs; nōmīnūs, et cōfīt fratris: dī hāc manifētū impli-
cat impossibilis ē talis aīj, et excedit uires nōi illus.

Ubiq̄: Nō illus pīt unico aīm assentiri q̄pī Hypothēka:
q̄o ēt toti Dīo; q̄t sīt unam copulam pīa leon, sicut pīpītio Hypothēka.
Pp Nō am. Ma nō ē q̄o ēt q̄pī Hypothēka dīrī unam cōpula pīa leonis,
sūb ēt propīa efficit unum tū sum: in Dīo u. dīmī pīles copulæ efficiēt dīrī
sūt pīpīt, et sufficiēt ad tiendos pīles aīj, sītuna pīt pīncipialion. Et
deo in q̄pībī, q̄ illas hērit, dīmī pīles aīj; Ugo nācī Lomperius et dī
Promissi, et Cōfī fortunatus; q̄tuna copulat ēt respetū ēt in secundā.

Dī. Illus unico aīm appēchēdīt multa obīas; sī artefactum
excretūm; q̄o et unico aīm patēt appēchēdīt toti Dīo. Pp Nō am. q̄nī illas
possit unico aīm multa appēchēdīt, ne pīt tū multa iudicārā, pīt multa pīpīt, pīt
pīt

prout faciunt multos sibi p̄ Diuisas caput Verbales, q̄ dant in Dicē. Ratiōne, quia p̄
simplicem apprehensionē tendit intellectus in plura obiecta simpliciter, et cum
una tantum attentione, ad quod se fieri unius actus: o iudicium usq; tendit
quasi reflexe; et ito si plura obiecta sunt indicanda per modum plurimi
rum, requirunt plures reflexiones, & attiōes, que non possunt naturā huius
primum aū, sc̄m sicut nō aliae difficultates.

3o *Volutas* ead aū appetitivis, & medium p̄ finem: q̄d
tengat aū appetitivis Praemissis, & Clos p̄ illas. P̄g, uolumen p̄ unum ad hunc
tendere potest in medium, & virtutis infinitum, tamq; in reū motuum p̄ ipsius
appetit medium: sicut id aū illas tendit in Clos p̄ hanc, & uolumen p̄
tangim in reū, p̄ ipsius appetit Clos. Et teneat illas unico aū appetit potest si
nem & media, ad huc datur sp̄ pars ratio in Dicē; quoniam sp̄ appetit media p̄
eandem bonitatem finit. Veritas aut̄ Clos. Et dūca a ueritate Praemissa, p̄
Clos hacten ueritatem in p̄ficiā, & hoc regit diuīsum actum.

4o *Actus* unico aū appetit Clos, & Praemissa qd: q̄d eū illas
ip̄ potest efficiere. P̄g, hoc sum coiūscere Clos in Praemissa, n̄ uō ea Praemissa de signis illis
enī fūlē, neque p̄ iudicium complexum, sed p̄ simplicem intuitum: nos uis geōsionis dependent
uē appetitio Clos p̄ Praemissis p̄ iudicium. Complexior: qd si est unum totale, tendent
in Praemissa, & in Clos p̄ Praemissa. Alī p̄ ipsius specificari tam a ueritate Praemissa
rum, qm̄ a ueritate Clos: qua ueritas sp̄ distinguuntur p̄ p̄uentū uniri in uno aī.

5o *Intel.* Practicum, exp̄pulationum distinguimus sp̄: et tunc hanc p̄.
Dei sit effigie, exp̄pulationis; item uisio Beatae Sib. Apparit; exp̄pulationis: q̄d
affit Praemissarum, & Clos dūcunt sp̄, p̄funt rationes uniri in uno aī. Nō s̄ Clos,
q̄d h̄c Fidē, & uisio Beatae & signata, & continentem in illis duas rationes: affit
huc Dicē est ratiō; dūct̄ fructu affit Praemissarum, & Clos, & fact̄ heret ratiō diuīsio
ni, & nō diuersiori; dependentis, & nō dependentis: qd tñ implacent.

CAP. II.

DESCIENTIA.

In hoc capite definit Philo Scientiam, & Demonstrātiōnē. Sc̄ia est cogni
re cām ob qm̄ res est, eī illius cām, & fieri p̄ posse ut res ab se habeat. Demon
stratio est q̄d h̄c efficiens Sc̄ia. Vnde, Est q̄d h̄c constans uis, primis, & m̄is

mis; prioribus, distinctionib; c; que Conclusionis.

Quaestio 1ra

De Scientias

Art. 1°

Explicati Scientia definitio

S

Sciendi discussiva in c; dividit in stram quia, s; o; posteriori, et in sciam p; q;
Sciencia priori. Scia quia est illa, q; habet per se ipsum, et p; c; remotam, vel p; pri-
mam n; cognitam ut talen. (Vt aquae dividit in aqua, et hylam). Scia p; q;
est illa, quae habet p; c; p; c; cognitam, ut talen. Actualis est cognitio, quae
est ante cognitio. Hylas. Ita his pluribus ab illa cogniti actuali facili-
tatem p; c; ad alios actos producendos. Huius hoc loco solam definitam
p; q; gaudi in hunc mun.

Sciare est cognoscere causam, ob qm res est. Ita illius causa est, q; fieri
n; possit, etc. Tertio, Sciare est cognoscere discussiva de re narrata, habita p; illius
causazim, & immam cognitam, ut talen. 1. Cognoscere ponit to grijs, et illig; dis-
cursive. 2. Rejicit cognitio p; discussivas, ut sunt evidentes. Reliqua ponit
ponit to Dilia. Ponit causa, rejicit non primorum priors, q; n; habet p; causam.
Ob qm res est illig; ca proxima, p; qm ultimo compli capacio effici. Ponit
libri n; p; et p; etatolal illig; cognitio. Debet ei de tribus n; etatolal, et
de eis narratio.

Igo ad Sciam Anticam p; regnum condic; L. vult
sit certos, q; p; hanc rejiciuntur opiniones, suspiciones, errores, cognitiois
que incertas, ut sit evidens. p; qm rejiciuntur Fides, linea, & linea, item
Saxa Thia. 3. ut sit discussiva. Rejicit Sciam dinam, & Anticam
Civiam primorum priors. 4. ut p; ad alia ex p; oib; Narijs, & causas
proximis continentibus. Rejicit Sciam quatuor.

Quaeritur, o; de Antical defini. Et essentia? Res
guae; gau; constat in grijs, o; dilia defini: nam cognitio discussiva, quae
ponit. Hoc grijs est figura ad Sciam gau; & ap; quid. Et contra p; un
trahit p; ruis dilia. Quaeritur. 4. Dicere Sciae coiat Sciae aut, et huc
li! Et connivere ut rigue; p; testum aut, q; magis exprimiri corpori
fam

Si cognoscere.

Art. 29. De Scia debeat huius per causam?

Tria existim reperiuntur in Scia, de quae accedunt nobis iste. Primum est causa propria, Secundum est obolum male, id est recognita et a latitudine. Tertium est obolum fratri, seu ro fratis, et motiva, seu causa propter quoniam tradit in obolum male. Et quod obolum prius dicitur, et fratre Hantibus male, de illo prius agendum. Tercio obolum fratre et recognoscere duplex est; Primum de causa in eendo descendat et efficiat ut Sol e calibus. Secundum de causa in cogescendo, non in eendo. Ut calor est causa cogescendi ignis.

Causa in eendo duplex est: altera similitudinis, id est quae aperte ratione et velociitate causae ab efficiens dicitur, ut Sol est causa lucis: altera genetivis, immutabilis, quae per se non est dicit ab efficiens, sed in proprio conatus; ut immutabilitas lumina ruris Aeternitatis. Tertia causa, fortis immutabilitas. Causa in cogescendo. Erigitur autem pars; ergo quod per suum cognitorem est aliam dissam, deducatur ex priori. Ergo quod per causam et causitatem expressam, et fratre cognoscitur causa in priori, et efficiens in posteriori instanti non sicut Antes cognoscit Sol eam, et lucem eunam aum. Sed quod per causam cognitorem erigitur causa, et fratris causa, efficiens imprimatur et mutari. Quibus positus sit.

2^a Th. Logica, et causa rei scientiae non haec, nisi per causam. Propter quod ut res habent in eendo, ita in eendo perfecta cognitio: sed causa rei pendet ex causa: ergo illi est perfecta cognitio. Quod uero non habet causam, tunc cognoscitur per se, ut prima prius. **2^a Th.** Causa scire sit causa in cogescendo; sed non sufficit. Tunc ergo causas et causas: ergo causa sit causa cognitio, non erit causa scire. Tunc ergo nam scire quod procedit ex causa in cogescendo: et hoc non est sciendum propter. **3^a Th.** ergo quod: ergo etc.

3^a Th. Ad ipsam siuam regreditur causa in eendo, et uigescit effectus: ita ut cognitio causa sit distincta a cognitio scire. Cum enim sit cognitio et causatio, nemo supponit aliam a se distam, a quo deducatur, tamquam a causa. Causa est causa. Si uero siuam praeceperit, si scire habenda sit in aliquo tempore grecorum; Ubi in grecorum causa matet, sufficere causam illius grecorum est ad illam pendet scire. Si autem effectus, tunc debet huius et eius causa, tam intrinsecas, quam extrinsecas, et ideo effectus pendet connexio fratri cum subito. **3^a Th.** demonstranda: si ergo obilius dependet effectus in isto eendo.

4^a Th. Ad ipsam siuam sufficit. Tunc etiam, et non le-

54.

est inatly, ejusdem. 1° pars pte. 2° pte qd' Mete demonstrat multa
de Deo scie; Vg eccl' eternum, quod est immutabilis: atq; Deo nullaten
ca' ratly, id inatly: qd' haec sufficit ad Scientiam. 3° pte qd' primum Dicione
unum deo suffici subli: id haec est virtutis distinguenda subli: qd' ca' inatly suffici.
Obij. Scire e cognoscere causam, ob qm rei: id rei n' est ob causam
inatly, id ob rationem: qd' illud Sufficit. Pz. Ita ea virtutis n' debet esse ratione, tñ
conspicitur nobis ut datur ei: qd' Sufficit ad scientiam quod nos: neque n. alio posse
nisi pte: talis effunditur discursus. Un' othly, discursus poterit n' solus suu
ab obto, quod tunc et datur in Deo, exim. Ante: sed praeceps et ex defini nre: illud nra
Lentis attingit causam, et effundit in aliis, et pluribus. Un' qd' cum fundo cogit
unam rem, et duros contus inferendo unum ex aliis, uero discutit: licet talis
res sit in distincta a pte rei.

Art. 39

Hec Scia deat est proxima, immediata, et
ut talis cognita?

Causa pte est illa, qd' est ea pte pte pte id est, n' mediante alia causam
ipsum, et effectum. Cui immixta est, qd' non habet aliam priorem, seu qd' constat prius:
demonstrabilibus: qd' haec et pte: et deo suffici subli. Aliq' causas est proxima,
et immixta, et alia haec nre: illud: aliq' una est immixta, alia proxima: ut est in
et illud nra discursus: Suppo qd' pte: illud Sciration manent, et diffinent.
His postis **P**ropter ad qd' Scia affie. Pr, qd' pte Scia de aliqua
re n' pot' habi in evidenti ea cognitio: Id qd' ea pte supponit aliam
prioram, n' pot' evidenter cogisci, nisi illa priora cogiscatur: Scia de aliis uero ad
proximam, et immixtam: qd' causa sua debet esse prima, et immediata: Id est illa
haec est causa immixta, et pte illud: illud discursus, discursus admirabilis:
ut qd' uero pte cognoscari, deinde cognosci oij illius ea usq; ad proximam, et immixtam:
qd' ab omnibus dependet. Sufficitur: ut Cto si Scientifica, qd' hec pte
est, ten' haec per ois, et remoti sint indemonstrabiles.

Astate tñ, obtulit Scia n' est ueritatem, seu entitatem simplicem
De aliis complexum ex rebus distis, Et a partibus, Et pte illud, qd' di' canon
fiable. Pr, qd' Scia e cognitis indicativa: Id duidum s' aut coniungit uero
cam